

ПАН КОТАРАН

Превод от руски: Ран Босилек, 1956

chitanka.info

Един селянин имал котарак — толкова стар, че и мишки не можел да лови. Мислел си селянинът: „За какво ми е такъв котарак? Ще го занеса в гората.“ Занесъл го.

Седнал котаракът под една ела и заплакал.

Дошла Кума Лиса и го попитала:

— Кой си ти?

Котаракът се наежил и отговорил:

— Фу-фу! Аз съм пан Котаран!

Зарадвала се Кума Лиса, че се запознала с такъв знатен котарак и рекла:

— Ожени се за мене. Ще сме си лика-прилика. Ще ти бъда добра стопанка. Ще те храня всеки ден.

— Добре — рекъл Котаран, — ще се оженя.

Сговорили се и отишли да живеят в Лисината къщичка.

Кума Лиса угаждала на Котарана. Ту кокошчица ще му хване, ту някакво горско животинче ще му донесе. Тя де яла, де не, но на Котарана винаги ще намери нещо за ядене.

Срещнал я един ден Заю-Баю и рекъл:

— Лисичке-сестричке, ще дойда утре при тебе да се сватосаме.

— Недей идва, Зайо-Байо. Пан Котаран при мене живее. Къс по къс ще те разкъса!

През това време се задал Котаран. Наежил се, извил се на дъга и зафучал:

— Фу-фу!

Уплашил се Заю-Баю. Избягал в гората и разказал на вълка, мечката и глигана какъв страшен звяр видял — пан Котаран!

Решили някак да му угодят и намислили да поканят Котарана и Кума Лиса на обяд.

Почнали да се съветват как по-добре да приготвят гощавката на гостите.

Вълкът казал:

— Ще донеса масло и месо, за да стане обедът по-хубав.

Глиганът се обадил:

— Аз ще отида за цвекло и картофи.

Мечката добавила:

— От мене пък мед за закуска искайте.

Най-подире Заю-Баю се обадил:

— Аз пък за зеле ще тичам.

Приготвили обета. Сложили трапезата. Почнали да се препират кой да покани Кума Лиса и пан Котаран.

Мечката рекла:

— Аз съм дебеличка. Задъхвам се.

Глиганът казал:

— Аз, другари, бавно ходя.

Кумчо Вълчо пък добавил:

— Аз съм стар, не дочувам.

Трябвало Заю да отиде.

Затирил се Заю. Сигнал до Лисината къщичка. Почукал на прозорчето: чук-чук-чук!

Изскочила Кума Лиса. Гледа — Заю стои на задни лапи. Попитала го:

— Що ти трябва, Зайо-Байо?

— Кумчо Вълчо, Баба Меца, Глиганчо и аз ви каним, Лисичке-сестричке, да ни дойдете с пан Котаран на обед.

Казал Заю и пак хукнал. Щом се върнал, попитала го Баба Меца:

— Поръча ли им да си донесат лъжици за чорбата?

— Ох, забравих, Бабо Мецо!

И Заю пак дотичал при Кума Лиса. Почукал на прозорчето и извикал:

— Не забравяйте да си вземете лъжици за чорбата!

Кума Лиса отговорила:

— Добре, добре, ще си вземем!

Приготвили се Котаран и Кума Лиса и тръгнали. Като приближили трапезата, Котаран се наежил, засвяткал с очи и зафучал:

— Фу-фу-фу!

Кумчо Вълчо се уплашил и се мушнал в храсталака, глиганът се наврял под трапезата, Баба Меца се покотерила на високо дърво, а зайчето се скрило в една дупка.

Котаран подушил печеното месо, хвърлил се на трапезата, замяукал и залапал. Като изял месото, пак замяукал:

— Мяу-мяу-мяу!

На изплашените животни се сторило, че вика: „Малко-малко-малко!“ — и всички си помислили: „Бре, че лаком! Всичко му е малко!“

Котаран лапал, лапал — наситил се. Легнал да спи на трапезата.

През това време глиганът помръднал опашка под трапезата. Котаран помислил, че мишка шава, хвърлил се да я хване, но се стреснал от глигана и скочил на дървото, дето била Баба Меца. Тя помислила, че Котаран дири нея. Попълзяла по-нагоре. Клоните под краката ѝ се пречупили и тя тупнала върху Вълчо. Хукнал Вълчо, а след него и Заю-Баю. Стигнала ги и Мецана.

Котаран се качил пак на трапезата и почнал да яде мед и масло. Изяли с Кума Лиса всичко, що намерили, и си отишли.

А Вълчо, Меца, Глиганчо и Заю бягали, бягали — чак на третия ден се спрели. Поели дъх и си рекли:

— Гледай ти звяр, гледай чудо! Такъв малък, а всички ни до един щеше да излапа!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.